

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 125

декември 2009

Miñoz Díaz против Шпанија - 49151/07

Пресуда 8.12.2009 [Секција III]

Член 14

Дискриминација

Одбивање да се признае полноважност на брак на Роми со цел остварување право на семејна пензија: *повреда*

Факти – Апликантката е шпанска државјанка и припаѓа на ромската заедница. Во 1971 година таа со М. Д. кој, исто така, ѝ припаѓал на ромската заедница, склучила брак според обредите на таа заедница. Двојката добила шест деца, кои се заведени во регистарот на семејства што го водат властите на Шпанија. Во 1986 година им бил доделен статус на „големо семејство“. М. Д. починал во 2000 година. Тој повеќе од деветнаесет години плаќал придонеси за социјално осигурување. Апликантката поднела барање за семејна пензија, но барањето ѝ било одбиено по основ дека нејзиниот брак со М. Д. не бил регистриран во Матичната книга на венчаните. Оваа одлука била потврдена во 2001 година. Апликантката поднела барање до Судот за работни односи и ѝ било признаено правото на семејна пензија. Меѓутоа, пресудата била поништена од страна на Вишиот суд на правдата. Апликантката поднела *amparo* жалба, но таа била одбиена со пресуда од 2007 година.

Право – Член 14 од Конвенцијата во врска со член 1 од Протоколот бр. 1: Што се однесува до решенијата за семејна пензија во односниот период, Општиот закон за социјално осигурување, според тогашната формулација, го признава правото на семејна пензија на преживеваниот брачен другар. Меѓутоа, таа статутарна одредба е дополнета и прочистена во самиот закон и во судската пракса на домашните судови, вклучувајќи го и Уставниот суд.

Во времето на склучување на бракот на апликантката во 1971 година според ромските обреди, во Шпанија не било можно склучување брак на каков било друг начин освен според канонските обреди на Католичката црква, со претходна изјава за напуштање на верата. Од апликантката не можело да се бара, без притоа да се наруши нејзиното право на верска слобода, да се омажи легално, односно според канонското црковно право, кога таа дала согласност да се омажи според ромските обреди во 1971 година. Мора да се признае дека, по влегувањето во сила на Уставот на Шпанија од 1978 година,

апликантката можела да избере граѓански брак. Меѓутоа, таа тврди дека бона фиде верувала оти бракот склучен во согласност со ромските обреди и традиции ги има истите ефекти кои по самата природа се неразделни од институцијата брак. За да ја оцени добрата вера на апликантката, Судот мораше да го земе предвид фактот дека таа припаѓа на заедница во која, според обредите и традицијата, полноважноста на бракот никогаш не била оспорувана ниту, пак, е сметана за спротивна на јавниот поредок од страна на домашните власти, кои на апликантката во одредени аспекти дури и го признале статусот брачна другарка. Моќта на колективните убедувања на една заедница кои се културно добро дефинирани не смее да се игнорира. Освен тоа, се создава сè поголем меѓународен консензус меѓу државите-членки на Советот на Европа, кој ги признава посебните потреби на малцинствата и обврската да се штити нивната безбедност, идентитет и начин на живот. Во овој случај, верувањето на апликантката дека е мажена жена, со сите дејства кои се неразделиви од тој статус, несомнено било зајакнато со ставот на властите кои ја признале како сопруга на М. Д., а тоа го направиле многу конкретно со издавање одредени документи за социјално осигурување на нејзино име, поточно документ за регистрација на кој таа е претставена како сопруга и мајка на големо семејство, што се смета за состојба која особено заслужува помош и бара признавање на сопружничкиот статус. Вистинската добра вера на апликантката во однос на полноважноста на нејзиниот брак, која била потврдена со официјалното признавање на нејзината состојба од страна на властите, ѝ дала легитимни очекувања да се смета за брачна другарка на М.Д. и дека со него претставува признаена брачна двојка. По смртта на М. Д. било природно апликантката да се надева дека ќе има право на семејна пензија. Според тоа, одбивањето апликантката да се признае како брачна другарка за целите на семејна пензија е во спротивност со претходното признавање на таквиот статус од страна на властите. Освен тоа, конкретната општествена и културна состојба на апликантката не била земена предвид кога се оценувала нејзината добра вера. Во врска со тоа било напоменато дека, според Рамковната конвенција за заштита на националните малцинства, државите-потписнички на Конвенцијата се обврзани да ги земат предвид специфичните услови на лицата што им припаѓаат на националните малцинства. Според околностите на овој предмет, состојбата на апликантката открива несразмерна разлика во третманот споредено со постапување што нормално е резервирано за бракови склучени бона фиде. Во својата пресуда Судот за работни односи го толкувал важечкото законодавство во полза на апликантката. Меѓутоа, Вишиот суд на правдата ја поништил таа пресуда без притоа да извлекува заклучоци од спецификите на ромското малцинство. Во однос на горенаведеното, несразмерно е Шпанија, која на апликантката и на нејзиното ромско семејство им издала изводи од матична книга за евиденција на семејства, им доделила статус на големо семејство, им одобрила нејзе и на нејзините шест деца помош за здравствена заштита и повеќе од деветнаесет години собирала придонеси од нејзиниот сопруг Ром, сега да одбива да го признае дејството на ромскиот брак кога како прашање се поставува семејната пензија.

На крај, Судот не може да ги прифати аргументите на Владата дека за да добие семејна пензија доволно би било апликантката да склучела граѓански брак. Забраната за дискриминација предвидена во член 14 има смисол само ако, во секој конкретен случај, се земе предвид личната состојба на апликантот во однос на критериумите наведени во таа одредба точно онака како се наведени.

Заклучок: повреда (шест наспрема еден глас).

Член 41: ЕУР 70.000 вкупно за сите точки од побарувањето за обештетување.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.